

ΒΡΑΔΥΦΛΕΓΗΣ, αλλά εκρηκτικός, ο εκλεκτός κατά τα άλλα Αναγνώστης μας. Τι ωρολογιακή μπόμπα ήταν αυτή που έστησε στη φιλόξενη στήλη συνηθισμένη σε τέτοιες παράτολμες παρεμβάσεις; Άνοιξε λάκκο και μεταφορικό τουλάχιστον με έβαψε. Και όλο αυτό το μπαμ, επειδή απαρνήθηκε την ειδωλολατρεία των ενδόξων κατά τα άλλα αρχαίων προγόνων μας και έγινε οπαδός εξ απαλών ονύχων του άρρηκτου δεσμού Έθνους και Ορθοδοξίας. Ως προς το ύφος της εκρηκτικής αντίδρασης του κ. Αναγνώστη μας θα

μπορούσα να ανταποκριθώ με το πασίγνωστο λόγιο ποίημα του Κ.Π.Καβάφη «Ουκ έγνω», αλλά θα ήταν Αγνωμοσύνη με κεφαλαίο να μην σεβαστούμε την Εκκλησία για τις θυσίες της και τις προσφορές της χάριν αυτού του λαού και αυτού του Γένους. Ο Ελληνικός λαός αβίαστα και φυσιολογικά παραδέχεται ότι η θρησκεία μας, δηλαδή η Ορθοδοξία, διέμορφωσε στο διάβα των 21 αιώνων της συμπόρευσής της με τον Ελληνισμό, τη φυσιογνωμία του μέσα στην ιστορία και συνέβαλε, αυτή κυρίως, μαζί και με άλλα στοιχεία του πολιτισμού μας, στη μετάπλαση της εξελληνισμένης και εκχριστιανισμένης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στο ένδοξο Βυζάντιο, του οποίου ιστορικοί γόνοι είμαστε οι σημερινοί Ρωμιοί, φορείς ενός πολιτισμού, που κατά τον Π.Βαλερύ αποτελεί την πρώτη πνευματική δύναμη της Ευρώπης.

ΒΑΡΥΓΔΟΥΠΟΙ ιστορικοί σημειώνουν ότι, αν ο Χριστιανισμός με την ελληνική γλώσσα δεν εμφανιζόταν τη στιγμή που ο αρχαίος ελληνικός κόσμος, δίχως πολιτική αυθυπαρξία, δίχως συνοχή, βρέθηκε μπροστά στον κίνδυνο να αφομειωθεί, χάνοντας την εθνική του συνείδηση στο απέραντο χωνευτήρι της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, η τύχη του Ελληνισμού σήμερα θα ήταν το χρονοντούλαπο

της Ιστορίας, όπως αυτό συνέβη με τόσες άλλες πολιτισμικές παρουσίες που έλαμψαν κάποτε στο προσκήνιο της και όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου παρεχώρησαν τη θέση τους σε νέες δημιουργίες και αυτές έσβησαν διαπαντός. Ο Ρουμάνος ιστορικός N.Jorga δε διστάζει να υποστηρίξει, ότι η Εκκλησία στάθηκε ο κύριος παράγοντας του εξελληνισμού της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Βυζαντίου. Και ο μεγάλος μας γλωσσολόγος Μεσεμβρινός παραδέχεται, ότι χάρη στους Εκκλησιαστικούς Πατέρες του Δ' αιώνα, τον Ιωάννη Χρυσόστομο, το Μέγα Βασίλειο και τον Γρηγόριο Ναζιανζινό, κατορθώθηκε αυτό που συνηθίζουμε να ονομάζουμε «συμφιλίωση» του αρχαίου Ελληνισμού με το Χριστιανισμό. Ο Χριστιανισμός με την παιδευτική και συγγραφική δραστηριότητα των Βυζαντινών λόγιων μοναχών, στήριξε και συντήρησε τον Ελληνισμό. Η Ελένη Αρβελέρ υποστηρίζει, «η υπόσταση του Βυζαντίου, με πρωτεύουσα την Κωνσταντινούπολη, ανδρώθηκε και έζησε πάνω από χίλια χρόνια χάρη στην ελληνική γλώσσα και βέβαια στην παιδεία των ελληνομαθημένων Πατέρων της Εκκλησίας». Γι' αυτό και Ελληνικότητα και Ορθοδοξία ήταν τα δυο ιδανικά, για τη διάσωση, των οποίων αγωνίζονταν με πάθος οι Βυζαντινοί και Μεταβυζαντινοί Πατέρες μας και στους

αγώνες αυτούς ήταν φυσικό να πρωτοστατεί ο κλήρος μας, υπό την εμπνευσμένη καθοδήγηση του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Και ο Τ.Λιγνάδης τόνισε: «Η Εκκλησία είναι η ζωτική κιβωτός, δηλαδή θεματοφύλακας της ταυτότητας του Ελληνισμού, που σημαίνει ότι η πνευματικότητά της μεταστοιχείωνεται στην ιστορία ως η πολυδιάστατη πολιτική διασώσεως της ιθαγένειας».

ΧΑΡΗ στην Εκκλησία η τουρκοκρατία για την ομαδική συνείδηση του Γένους ήταν μια διαρκής προσωρινότητα. Και το Γένος οφείλει την ταυτότητά του στην Εκκλησία. «Πίστη και Πατρίδα μου» κατά τον Μακρυγιάννη είναι το «τζιβαίρικόν πολυτίμητο» που μας παρέδωσαν οι Πατέρες μας, ένα «δίδυμο αλλά αδιαίρετο χρέος ιστορικής υπέρθεσης». Αν όλα αυτά τα απαρνηθούμε χάρη της οποιασδήποτε σκοπιμότητας, τότε θα είμαστε βιαστές της Ιστορίας και υπονόμευτες της Εθνικής μας Ενότητας. Θα έχουμε στερήσει τον εαυτό μας από την αντοχή στις πιο κατακλυσμιαίες στιγμές της ιστορίας μας. Το συμφέρον της Πατρίδας μας και του υπέροχου Ελληνικού λαού δεν υπηρετείται από ύποπτες λαθροχειρίες της ιστορικής αλήθειας χάρη κακώς νοούμενης αβρότητας, αλλά με νηφάλια πιστότητα στα διδάγματα του παρελθόντος, πολύ δε περισσότερο ό-

ταν αυτό το παρελθόν είναι γεμάτο με ηρωικά και γενναία παραδείγματα, τα οποία διασώζουν την εθνική ευγνωμοσύνη προς την Εκκλησία για τις θυσίες της και τις προσφορές της χάρις του Ελληνικού λαού και του Γένους μας. Και βέβαια κανένας από εμάς δεν διανοήθηκε ποτέ να ισχυρισθεί πως ο κανόνας αυτός είναι χωρίς εξαιρέσεις. Ούτε θελήσαμε ποτέ να προσδώσουμε στα λόγια μας αυτά

ρατσιστικό περιεχόμενο ή να εισαγάγουμε στην καθημερινή μας ζωή διακρίσεις σε βάρος των άθεων συμπατριωτών μας.

Οι συμπατριώτες μας όμως αυτοί, αντί να διακηρύξουν ότι στην προσωπική τους περίπτωση ο κανόνας διαψεύδεται, επιχειρούν να λύσουν το προσωπικό τους πρόβλημα με τη γενική αμφισβήτηση μιας αλήθειας, που έχει επιβεβαιωθεί πολλές φορές από την ιστορία μας. Με άλλα λόγια, θέλουν να μας εξαναγκάσουν να απαρνηθούμε την ιστορία μας και να περιφρονήσουμε βεβαιότητες του παρελθόντος που καλούνται να θρέψουν τις ελπίδες του μέλλοντος. Θα ήταν αφροσύνη να θέλει κανείς να υποτάξει στον καιροσκοπισμό αλήθειες τέτοιας εμβέλειας καταδικάζοντας τον εαυτό του ουσιαστικά στην απώλεια.

ΓΙΑ ΠΟΛΛΑ έχουμε διαφορετικές απόψεις και χαϊρόμαστε που κάποιοι συμπατριώτες μας δεν συμφωνούν μαζί μας. Γιατί σημαντικό για μια εφημερίδα δεν είναι να τη διαβάσουν όσοι συμφωνούν μαζί της, αλλά να αισθάνονται την ανάγκη να την αγοράσουν και να τη διαβάσουν και εκείνοι που διαφωνούν. Τότε πραγματικά ολοκληρώνεται η ανταλλαγή μηνυμάτων μεταξύ της εφημερίδας και του κοινού. Επιτρέψτε μου να πιστεύω ότι με τους όρους αυτούς, που είναι οι όροι ενός πραγματικού διαλόγου, διαμορφώνεται καθημερινά η δουλειά μας και η πολυφωνικότητα του «Κόσμου».

Αρμενιάκια στην αγκαλιά της Σύρου

Έχουν περάσει δώδεκα χρόνια από τότε που για πρώτη φορά ήρθαν στη χώρα μας είκοσι παιδιά από το Ναγκόρνο Καραμπάχ, φιλοξενούμενα του Δήμου Ανω Σύρου. Η παράδοση συνεχίστηκε και εφέτος όταν τα πιτσιρίκια από την πολύπαθη περιοχή ταξίδεψαν στο νησί, όπου τα υποδέχτηκε ο δήμαρχος Ανω Σύρου, Φώτης Ξαγοράρης.

Τα παιδιά έφτασαν στην Αθήνα και φιλοξενήθηκαν στο Χατζηκυριάκειο Ίδρυμα. Ο πρόεδρος του Ίδρυματος, Γιώργος Μπακούρης, όταν καλωσόρισε τα παιδιά, ανακοίνωσε την ομόφωνη απόφαση του διοικητικού συμβουλίου, σύμφωνα με την οποία το Χατζηκυριάκειο θα φιλοξενήσει τέσσερα κορίτσια από την Αρμενία, που θα σπουδάσουν σε πανεπιστήμια της Αθήνας.

Τα 20 παιδιά που ήρθαν φέτος στη χώρα μας ξεναγήθηκαν στις ομορφιές της πρωτεύουσας, περπάτησαν στην Πλάκα, ανηφόρισαν στον ιερό βράχο της Ακρόπολης. Εδώ και μια εβδομάδα βρίσκονται στην Ανω Σύρο, απολαμβάνοντας τη θάλασσα και τον ήλιο. Πρόκειται για παιδιά αγωνιστών που χάθηκαν στις απελευθερωτικές μάχες του πολυετούς πολέμου της Αρμενίας με το Αζερμπαϊτζάν. Όλα τα

«Όπου και αν βρεθούν θα δημιουργούν μια νέα Αρμενία»
Ο. Σαρογιάν

παιδιά είναι ορφανά από πατέρα, ενώ κάποια από αυτά δεν έχουν ούτε μητέρα. Το πρόγραμμα φιλοξενίας υλοποιείται από τον Δήμο Ανω Σύρου και την Αρμενική Εθνική Επιτροπή Ελλάδος, με συνεργάτη το υπουργείο Εξωτερικών της Αρμενίας.

Μέχρι σήμερα, μέσω αυτού του προγράμματος, περίπου 150 παιδιά έχουν γνωρίσει την Ελλάδα, κάποια από αυτά έχουν μάθει ελληνικά και σίγουρα όλα έχουν καταφέρει να αφήσουν έστω και λίγες ημέρες τα προβλήματα της καθημερινότητας στην Αρμενία. Επιστρέφο-

ντας όμως στην πατρίδα τους, μεταφέρουν τις εμπειρίες τους και τις γλυκές αναμνήσεις τους από την Ελλάδα και κυρίως από τη Σύρο, από το νησί οι κάτοικοι του οποίου προσφέρουν ό,τι μπορούν με αγάπη και ευαισθησία στα παιδιά που τόσο το έχουν ανάγκη.